

θά τα κανονίσωμεν αὐτά... Τὸ οὐσιώδες εἶνε τώρα νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ Ἀλβράνο συντόμως. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας πρέπει νὰ ἤμεθα ἔτοιμοι πρὸς ἀπόπλου.

Ἡ εἰδήσις, ὅτι ὁ Ἀλβράνος ἐμελλε νὰναχωρήσῃ διὰ τὰς ἀνταρτικὰς θαλάσσας, ἐπροξένησε κάποιον αἰσθηθῆναι εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λιμένες τῆς Φαλκλάνδης. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διέτρισον ἐκεῖ πολλοὶ ναυτικοὶ διαθέσιμοι, ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τῶν φαλινοθηριδίων, διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ κοινοῦ ταξιδίου χάριν ἀλλοίως εἰς τὰς μεταξὺ Σανδούχων νήσων καὶ Νέας Γεωργίας θαλάσσας, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ δὲν θὰ εἶχεν εἰμὴ τὴν ἀμχανίαν τῆς ἐκλογῆς. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ ταξιδίου πέραν τοῦ πολιτικοῦ κύκλου καὶ τοῦ παγοφράγματος, πρὸς διάσωσιν ναυαγῶν, οἱ περισσότεροι ἐδίσταζον. Ἐπρεπε νὰ εἶναι τίς ἀρχαῖος ναύτης τοῦ Ἀλβράνο, διὰ νὰ μὴ ἀποδειλιάσῃ πρὸ τῶν κινδύνων παρομοίως ἐπιχειρήσεως καὶ νὰποφασίσῃ νὰκολουθήσῃ τυφλῶς τοὺς ἀρχηγούς του!

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη νὰ τριπλασιασθῇ τοῦλάχιστον τὸ πλήρωμα τῆς γολέττας. Συμπεριλαμβανομένου τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου, τοῦ μαγείρου καὶ ἐμοῦ, μόλις ἤμεθα δεκατρεῖς ἄνδρες ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἄν ἐγινόμεθα λοιπὸν τριάκοντα δύο ἢ τριάκοντα τέσσαρες, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἤμεθα πολλοί, ἀφ' οὗ ἡ Ἰάνα εἶχε τριακονταοκτὼ ἄνδρας.

Ἐκτὸς τούτου, ἡ μάλλον διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ἐχρειάζετο μεγάλη προσοχὴ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν. Ἡ πρόσληψις τριῶν ἢ τεσσάρων νέων εἰς πλοῖον, τὸ πλήρωμα τοῦ ὁποίου εἶνε ἤδη πολυάριθμον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ συνεπέας. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο ἤδη νὰ προσλάβῃ ὁ Ἀλβράνος, θάπετελλον τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πληρώματός του, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε νὰ ἐμπνέουν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ ἠλπίζεν, ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε ποτὲ ἀφορμὴν νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν ἐκλογὴν του, ἀφ' οὗ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐπρόκειτο νὰ τον βοηθήσουν εἰς τοῦτο. Πράγματι δὲ ὁ διοικητὴς ἐπέδειξε πολὺν ζῆλον διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ εἰς τὸν διπλάσιον μισθόν, τὸν ὁποῖον προσέφερον ὁ Λάν Γκνὺ, τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβράνο, ἀπὸ τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἦτο ἤδη συμπληρωμένον. Ἐκ τῶν νεοσυλλεκτῶν τούτων, ἔξ ἦσαν Ἄγγλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Χάρνε, ὁ ὑποναύκληρος πέντε ἦσαν Ἀμερικανοί, ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολι-

τειῶν' οἱ δὲ λοιποὶ ὀκτὼ μάλλον ἀμφιβόλου ἐθνικότητος, ἡμιολανδοί, ἡμι-σπανοὶ καὶ ἡμιφοουγιανοὶ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ὁ νεώτερος ἦτο δεκαενεὴς ἔτων, ὁ δὲ πρεσβύτερος τεσσαράκοντα. Οἱ περισσότεροι δὲν ἦσαν ξένοι πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα, ὡς ὑπηρετήσαντες καὶ ἄλλοτε εἴτε ἐπὶ ἐμπορικῶν ἱστιοφόρων, εἴτε ἐπὶ φαλινοθηριδίων. Ἡ πρὸς-ληψις τῶν μὴ ναυτικῶν εἶχε σκοπὸν μόνον τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀμυντικοῦ προσωπικοῦ τῆς γολέττας.

Ἡδὴ οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνο ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐμοῦ, ἀνηρχόμεθα εἰς τριάκοντα καὶ δύο, ἐξ ὧν οἱ δεκαενεὴ νεοσυλλεκτοί. Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς μετ' ὀλίγον ἐγίναμεν τριάκοντα τρεῖς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, κάποιος—ναυτικὸς βεβαίως, ὡς ἐφαινότο ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀπὸ τοὺς τρόπους του καὶ ἀπὸ τὴν γλώσσάν του, —ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνὺ, περιπατοῦντα πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ τῷ εἶπε:

— Πλοίαρχε... ἔχω νὰ σὰς κάμω μίαν πρότασιν.

— Τί πρότασιν;

— Διηλάθῃ θέλω νὰ πῶ... Ἐχετε ἀκόμη καμμιὰ θέσι εἰς τὸ πλοῖον;

— Διὰ ναύτην;

— Διὰ ναύτην.

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ναί, ἂν ὁ ἄνθρωπος πού τὴν ζητεῖ, μοῦ κάμῃ.

— Μὲ θέλετε ἐμένα;

— Εἶσαι ναυτικὸς;

— Ἐταξιδεύσα εἰσοσιπέντε ὀλόκληρα χρόνια.

— Ποῦ;

— Κατὰ τὴ νοτιά.

— Κ' ἐπῆγες μακρὰ;

— Ναί... δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ... πολὺ μακρὰ.

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Σαράντα τεσσάρων.

— Εἶσαι πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ;

— Τὰ Χριστούγεννα πού μας ἔρχονταί, θὰ κλείσουν τρία χρόνια.

— Εἶχες σκοπὸ νὰ ἐμῆς σὲ κανένα παράδεικον;

— Ὄχι.

— Τί ἔκανες λοιπὸν ἐδῶ;

— Τίποτα... δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ... δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ ταξιδεύσω.

— Καὶ τώρα πῶς ἀλλάξες γνώμην;

— Νά, ἀκούσα γιὰ τὸ μακρὸν ταξίδι πού θα κάμῃ ἡ γολέττα σὰς, καὶ μούλθε πάλι ὄρεξι... θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ...

— Καλά. Εἶσαι γνωστὸς εἰς τὸ Πόρτ Ἐγμοντ;

— Ὅλοι μὲ γνωρίζουν... δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ, πῶς δὲν ἔδωσα ποτὲ ἀφορμὴν γιὰ τὸ παραμικρό.

— Θὰ ζητήσω πληροφορίας.

— Νὰ ζητήσετε, πλοίαρχέ μου, καὶ ἂν μοῦ πῆτε ναί, τὰ ρούχά μου θὰ εἶναι ἀπόψε 'στὸ πλοῖο.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χοῦντ.

— Καὶ εἶσαι;

— Ἀμερικανός.

Ὁ Χοῦντ οὗτος ἦτο μάλλον κοντός, ἀλλ' εὐρωστος καὶ ρωμαλέος. Ἐκαμνὸν ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ συνόλου του αἰ τεράστιαι χεῖρές του, ἡ ὀξύτης τοῦ βλέμματός του, αἱ ὕψεις καὶ ἰσχυραὶ ὀδοντοστοιχίαι του καὶ ἡ πυκνοτάτη του κόμη, ἦδη φαῖα. Ἐξῆ ἀπὸ τριετίας ἐν Φαλκλάνδῃ ὡς ἀλιεύς.

Ἀκοινώνητος, εἰρηνικός, ὀλιγαρκὴς καὶ νηφάλιος, εἶχε δώση πολλὰς δειγμάτα τῆς ἡρακλείου του δυνάμεως, βοηθῶν τοὺς ἐργάτας, ἀλλ' οὐδέποτε αὐδεμίαν ἀφορμὴν παραπόνο. Περὶ οὗ παρελθόντος του οὐδεὶς ἐγνώριζε περισσότερα τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνὺ, οὔτε εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνήκε, οὔτε πόθεν κατήγετο ὠρισμένως. Ποτὲ δὲν εἶχεν ὀμιλήσῃ περὶ τούτων εἰς κανένα. Ἀλλὰ καὶ ναυτικὸς ἂν δὲν ὑπῆρξε ποτὲ, τοῦτο ὀλίγον μᾶς ἐνδιέφερε. Τέλος, αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας συνέλεξε περὶ αὐτοῦ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ, ἂν δὲν ἦσαν ἀπολύτως καλαί, δὲν ἦσαν ὅμως χειρότεροι ἐκείνων, δυνάμει τῶν ὁποίων εἶχον προσληθῆναι οἱ ἄλλοι νεοσυλλεκτοί. Ἐπομένως ὁ πλοίαρχος ἐδέχθη τὴν πρότασίν του καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐσπέρας ὁ Χοῦντ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ πλοῖον.

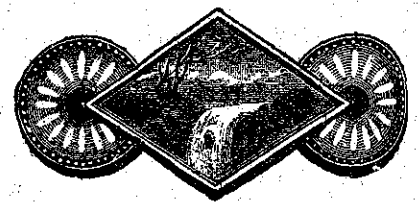
Ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ Ἀλβράνο οὐ εἶχε τελειώσῃ αἰσίως. Τρόφιμα διὰ δύο ἔτη, πολεμοφόδια, παραχωρηθέντα τῇ διαταγῇ τοῦ διοικητοῦ, τὰ πάντα εἶχον φορτωθῆ καὶ ἀποθηκευθῆ. Δὲν ἔλειπε πλέον τίποτε. Τέλος, τὴν πρωίαν τῆς 27 Ὀκτωβρίου, ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, συνετελέσθη μετὰ θαυμασίας ταχύτητος αἱ προετοιμασίαι τοῦ ἀπόπλου, καὶ μετὰ τὴν ἀταλλαγὴν τῶν τελευταίων ἀποχωρητησῶν καὶ τῶν εὐχῶν, ἡ ἀγκυρα ἤρθη, ὁ Ἀλβράνος ἐξεκίνησε.

Τὸ μέγα ταξίδιον ἤρχιζε!

Καὶ μόνος ὁ Θεὸς ἐγνώριζεν, ἂν ἐμελλε νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας οἱ ἄγῶνες τῶν τολημηρῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους αἰσθημα φιλανθρωπίας ἐξῴθει πρὸς τὰς φοβερωτέρας χώρας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ!

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩ ΤΟΝ ΒΑΤΡΑΧΟΝ

Τὰ ἀθώοτερα θύματα τῆς ἐπιβεβλημένης ὑπὸ τῶν μεγαλητέρων πρὸς τοὺς μικροτέρους ἀντιπαθείας, εἶνε ὁμολογουμένως οἱ πτωχοὶ οἱ βάρβαροι καὶ οἱ ὁμοιοπαθεῖς των, ἀλλ' ἐγκληματικώτεροι πονηροί.

Βλέπων λοιπὸν καὶ ἐγώ, ὅταν ἦμιον παιδί, τοὺς συνοδευόντάς με εἰς τοὺς περιπάτους μεγαλητέρας μου—καὶ ἰδίως τὰς μεγαλητέρας μου—ὀπισθοχωροῦντας μετὰ φρίκης, πολλὰκις δὲ καὶ πηδώντας ἐπὶ τῇ θῆα ἑνὸς ἀθώου βατράχου, ὡς νὰ ἦτο τὸ ἐπιβλαβέστερον καὶ ἀκαθαρώτερον τῶν ζώων, ἔμαθα νὰ πηδῶ καὶ ἐγὼ ἔντρομος ὁσάκις ἔβλεπα βατράχον.

Μῖζον ἡμέραν ὅμως—'στὰ γεράματά μου πλέον—εἶδα ἐντὸς ἐγὼς παλαιοῦ ὑδραγωγείου ἑνα βατράχον, ὅστις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, τὴν καλοπέρασιν καὶ τὴν ἀθηραγίαν του εἶχε λάβῃ πελωρίας διαστάσεως.

Οὐδέποτε ἐφάντασθην τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτου βατράχου.

Τὸν ἐπίεσα ἐλαφρῶς μετὰ τὸ ραβδί μου καὶ σκύψας παρετήρουν μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργείας τὴν πολὺ ἀνθρωπινῆν ἀληθῶς φυσιογνωμίαν του, τῆς μαγούλαις του, τοῦ λαιμοῦ του τὰς καλμικὰς κινήσεις, τὸ πεποικιλμένον δέρμα του, τὰ νυχάκια του... Τὸν ἐγύρισα—μετὰ τὸ ραβδί ἐννοεῖται—καὶ ἀνὰ ποδὰ, ὅτε ἐθαύμασα τὴν στίλβουσαν λευκότητα καὶ ἰδίως τὰς διαστάσεις τῆς κοιλίας του.

Ἄλλ' ὁ πείρασμός δὲν μὲ ἄφισεν—ἡ μάλλον δὲν τὸν ἄφισεν—ἡσυχον: Ἄς τὸν ἴδω καὶ αἰωρούμενον εἰς τὸ ἄπειρον, εἶπα.

Ἐπίεσα λοιπὸν τὸ πεσί του μετὰ ἐν χαρὶ καὶ τὸν ἀνύψωσα.

Φοβηθεὶς φαίνεται ὁ μάρτυς, ἔκαμε βιαίας τινὰς καὶ ἀπεγνωσμένας κινήσεις καὶ διὰ τῶν τεσσάρων του ποδῶν συγχρόνως, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο νὰ ζεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ νὰ πέσῃ χάμω καὶ ἀνάσκελα μάλιστα.

Ἐνθυμήθην τότε τὴν ἀντιπάθειάν μου, τὸν ἄφισα, καὶ ἔφυγα ἀνατριχιασμένος.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα βλέπω εἰς τὸν ὕπνον μου τὴν αὐτὴν σκηνὴν τοῦ βατράχου ὑψημένην καὶ ἐπιδιορθωμένην: Δηλαδῆ, ἐνῶ τὸν ὕψωνα καὶ τὸν περιεργάζομην, τὸν ἤκουσα νὰ μου λέγῃ διὰ φωνῆς ἐρρυθμοῦ, λεπτοτάτης, θρηνώδους, λαρυγκώδους καὶ οἰονεὶ ἐξερχομένης διὰ μέσου ἐσφιγμένων ὀδόντων:

— Πῶ... πῶ... τί ἔπαθα... ὁ... κακομοῖρος!... πῶ... πῶ... τί ἔπαθα... ὁ... κακομοῖρος!

Ἐξύπνησα μετὰ λύπην εἰς τὴν ψυχὴν μου: δὲν ἐδράδυνα δὲ νὰ κάμω τὸν

αὐτὸν πρὸς τὸ παλαιὸν ὑδραγωγεῖον περιπάτον ὑπὸ τινος προαισθήματος ὠθούμενος.

Καὶ τί βλέπω!... Τὸν βατράχον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀνάσκελα, ἀγωνιζόμενον, κατὰ μακρὰ πλέον ὡς ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν δυνάμεών του διαστήματα, νὰ στραφῇ, καὶ μὴ δυνάμενον νὰ το κατορθώσῃ.

Πρῶτῃ μου δουλειᾷ ἦτο νὰ τὸν γυρίσω 'στὰ ἴσια. Ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας του ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δυνάμεις καὶ τότε ἤρχισε νὰ πηδᾷ κωμικώτατα, μὴ πεισθεὶς βεβαίως ἀκόμη ὅτι τὴν ἐγλύτωσε.

Ἡ διπλῆ αὐτὴ σκηνὴ μοῦ ἐπροξένησεν αἰσθησίν· βαθμηδὸν ἤρχισα νὰ μὴ ἀποστρέφωμαι πλέον τὸν βατράχον, νὰ τοῦ ξύνω μάλιστα, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ, τὸ κεφαλάκι φιλοστόργως, καὶ νὰ τὸν συμπαθῶ πολὺ.

Καὶ τὸ παράδοξον εἶνε ὅτι ὁσάκις ἀρχίζῃ νὰ ἀτονῇ ἡ συμπάθειά μου καὶ βλέπω πρὸς τὰς παλαιὰς ἐντυπώσεις, τότε κάποιος σὰν νὰ μου σφυρῆ εἰς τ' αὐτιά μου τὸ θρηνητικὸν τοῦ ὄνειρου μου:

— «Πῶ... πῶ... τί ἔπαθα... ὁ κακομοῖρος!...» καὶ με ἐπαναφέρει εἰς τὴν ὀψιγενῆ συμπάθειάν μου.

Ἰδοὺ διατί ἀγαπῶ τὸν βατράχον.

Δ. Γ. Κ.

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 123].

Σάββατον.

«Θά μου διηγηθῆς λοιπὸν πάλι τίποτε;» εἶπεν ὁ μικρὸς Παυλάκης, ἅμα ὁ Ματοκλειστής τὸν ἔβαλε 'στὸ κρεβάτι του.

«Ἀπόψε δὲν ἔχομε καιρὸ γι' αὐτό,» ἀποκρίθηκε ὁ Ματοκλειστής καὶ ἀνοῖξε τὴν ὠραιότερη ὀμπρέλλα του, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ. «Γιὰ κῦτταξε, τί ὠραῖους Κινέζους ἔχω!» Καὶ ὅλη ἡ ὀμπρέλλα ἐφαινοῦνταν σὰν ἑνα μεγάλον κινέζικο φλυτζάνι με γαλάζια δένδρα καὶ με στενὲς γέφυρες, ὅπου ἐστῆκονταν μικροὶ Κινέζοι κινῶντας τὸ κεφάλι τους.

«Ἀὔριο πρέπει ὅλα νὰ λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα», εἶπεν ὁ Ματοκλειστής, γιὰτί εἶνε ἀγία ἡμέρα, Κυριακή. Θὰ πάω 'στὸ κωδωνοστάσιον νὰ ἰδῶ, ἂν οἱ καμπάνες εἶνε καλὰ γυαλισμένες, γιὰ νὰ κτυποῦν ὠραία! θὰ πάω ἔξω 'στὰ χωράφια νὰ ἰδῶ, ἂν οἱ ἄνεμοι ἐφύσηξαν τὴν σκόνην ἀπὸ τῆ γλῶθ καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα, καὶ τὸ δυσκολώτερον, θὰ πάω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὰ ἀστρα, νὰ τα γυαλίσω! Τὰ βάζω ὅλα 'στὴν ποδιά μου' ἀλλὰ πρὶν, τοὺς δίνω ἀπὸ ἑνα ἀριθμὸν καὶ οἱ τρύπες, πού ἐκεῖ πάνω εἶνε βαλμένα, παίρουν καὶ αὐτὲς ἑνα ἀριθμὸν, γιὰ νὰ ἔλθουν πάλι ὑστερα 'στὴ τακτικὴ τους θέσι: ἀλλοιῶτα δὲν θὰ εὕρισκαν εὐκολα

τὴ θέσι τους, καὶ τότε θὰ ὑπῆρχανε πάρα πολλοὶ διὰ τὸ νὰ τὲς ἀστέρεις, γιὰτί καθένας θὰ κυλοῦσε διὰ νὰ βρῇ τὴ θέσι του!»

«Ἀκούσετε, παρακαλῶ, κύριε Ματοκλειστή» ἐφώνασε ἔξαφνα ἑνα παλαιὸ πορτραῖτο ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου, πού ἐκοιμῶνταν ὁ Παυλάκης: «Εἶμαι τοῦ Παυλάκη ὁ πρόπαπος, σὰς εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένος, γιὰτί διηγεῖσθε εἰς τὸν μικρὸν ἱστορίης' ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχίζετε τὸ μυαλό του. Τὰ ἀστρα δὲν μποροῦν νὰ κατεβῶν καὶ νὰ γυαλισθοῦν. Εἶνε σφαῖρες, ὅπως καὶ ἡ γῆ μας, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀξίζου!»—«Σ' εὐχαριστῶ, γέρο-πρόπαπε, εἶπεν ὁ Ματοκλειστής, σ' εὐχαριστῶ. Εἶσαι ἀλήθεια τὸ κεφάλι τῆς οἰκογενείας, ὁ παλαιὸς πρόγονος' ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως εἶμαι μεγαλύτερός σου! Εἶμαι ἑνας ἀρχαῖος ἔθνος, οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες με ὠνόμαζαν Θεὸν τῶν ὄνειρων' τὸ δὲ ἐπίθετόν μου, ἂν ἔχῃς ἀκουστά, εἶνε Μορφεύς' εἰς τὰ καλλίτερα στίτια μ' ἔχουν δεχθῆ καὶ τα ἐπισκέπτομαι ἀκόμη' ἔξέρω νὰ τὰχω καλὰ με μικροὺς καὶ με μεγάλους. Κόπιασε σὺ τώρα νὰ πῆς ἱστορίης!» Καὶ ἄμεως ἐχάθηκε ἀπὸ ἐμπρὸς ὁ Ματοκλειστής με τὴν ὀμπρέλλα του.

«Ὡστε δὲν μπορεῖ κανεὶς πετὰ νὰ πῆ οὔτε τὴ γνώμη του;» ἐμουρμούρισε τὸ παλαιὸ πορτραῖτο.

Καὶ τότε ἐξύπνησε ὁ Παυλάκης. (Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδρουν)

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

N. I. X.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

Δύο ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἑνὸς χωρίου, τὸ ὁποῖον, μαζὶ μετὰ τὴν ἐσοδείαν τῶν σιτηρῶν, εἶχε καταστραφῆ ἀπὸ θύελλαν καὶ κεραυνούς, ἀπεστάλησαν ἀπὸ τοὺς συγχωρικούς των εἰς τὰ περίχωρα, ἵνα συναξοῦν εἰσφορὰς ἀπὸ τὰ ἄλλα χωρία διὰ τοὺς δυστυχῆσαντας. Μεταξὺ ἄλλων μετέβησαν μίαν πρωίαν ἐνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς εὐπόρου χωρικοῦ. Τὸν εὗρον πρὸ τοῦ σταύλου του καὶ τὸν ἤκουσαν, ὅταν ἐπλησίασαν, νὰ ἐπιπλήττῃ αὐστηρῶς τὸν ὑπηρετὴν του, διότι εἶχεν ἀφήσῃ τὴν νύκτα τὰ σχοινία, μετὰ τὰ ὁποῖα δένονται τὰ βῆδια ἢ τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἄροτρον, νὰ βραχοῦν, καὶ δὲν τα εἶχε βάλῃ εἰς ὑπόστεγον μέρος. «Ἀλλοίμονον! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μίζερ ο ρ ο ς» εἶπε κρυφὰ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, «δὲν θὰ πάρωμε τίποτε ἀπ' αὐτόν!»

Τότε παρετήρησεν ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς ξένους καὶ ἐνῶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ διηγήθησαν τὸ δυστύχημά των καὶ τί ἐπεθύμουν ἀπὸ αὐτόν.

Μέγας ἦτο ὁ θαυμασμός των, ὅταν ἐκείνος τοῖς ἔδωκεν εὐθὺς ἐν σπουδαῖον ποσὸν καὶ συγχρόνως ὑπεσχέθη νὰ στελεῖται ὁμοίον ποσὸν εἰς σιτηρὰ διὰ τὸ δυστυχήσαν χωρίον. Καὶ μάλιστα ἐν τῇ συγκινηθείσων, δὲν ἠδυνήθησαν κατὰ τὸ γεῦμα νὰ μὴ ὁμολογήσωσιν εἰς τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ὅτι ἡ εὐεργεσία του τόσῳ μᾶλλον τοὺς εἶχεν ἐκπλήξῃ, ὅσῳ, ἐνεκα τῆς προηγουμένης του πρὸς τὸν ὑπηρετὴν ἐπιπλήξεως διὰ πολὺ μικρὸν πρᾶγμα, τὸν εἶχαν θεωρήσει πολὺ μίσητον. « Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἀπήντησεν, ἴσα-ἴσα, διότι πάντοτε ἤμουν οἰκονόμος εἰς τὰ ἰδικά μου πράγματα, κατῳρθωσα νὰ εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ φαίνομαι εὐεργετικὸς εἰς τοὺς πάσχοντας ».

Πόσοι ἐντρέπονται διὰ τὴν οἰκονομίαν, ἐνῶ νομίζουσι μόνον, ὅτι ἐντρέπονται διὰ τὴν φιλαργυρίαν !

Καὶ πόσοι ἐντρέπονται διὰ τὴν εὐεργεσίαν, διότι τὴν νομίζουσι ἐσφαλμένως ὡς σπατάλην !

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Roehow)

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ τί εἶνε διὰ τοὺς ζωγράφους ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις ; Ὅ,τι εἶνε διὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ διὰ τοὺς ποιητὰς ἡ δημοσίευσίς των ἔργων των. Ὅπως θέλη τις νὰ ἀναγνώσῃ τὸ πρῶτό του συγγραφέως, οὕτω θέλει νὰ ἴδῃ τὸ πρῶτό του ζωγράφου. Διὰ τὸν συγγραφέα τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκόλον· ἰδοὺ ἡ τυπογραφία, ἡ ὁποία ἀποδίδει τὸ ἔργον του πιστότατα καὶ το πολυπλασιάζει καὶ το διαδίδει παντοῦ. Ἀλλὰ διὰ τὸν ζωγράφον τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Τὸ ἔργον του εἶνε μία εἰκὼν, καὶ μία μόνον. Οὐτε ἡ φωτογραφία, οὐτε ἡ ξυλογραφία, οὐτε καμμία ἄλλη ἀντιγραφή δύναται νὰ τὴν ἀποδώσῃ πιστῶς καὶ καθολικηρίαν. Πρέπει νὰ ἴδῃ τις αὐτὸ τὸ πρωτότυπον. Καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐπενοήθησαν αἱ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθεσεῖς, αἱ ὁποῖαι εἶνε τρόπος τινὰ ἡ δημοσίευσίς των καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Μία τοιαύτη Ἐκθεσις ἤνοιξε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ζαπτεῖον. Δύο μεγάλα αἴθουσαι τοῦ λαμπροῦ τούτου Μεγάρου τῶν Ἐκθεσῶν εἶνε πλήρεις εἰκόνων. Ἐκεῖ-μέσα δύναται τις νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ ἑκατὸν πενήντα ἔργα συγχρόνως

ἐλλήνων ζωγράφων. Ἡ πρώτη αἴθουσα περιέχει εἰκονογραφίας ἢ δευτέρα ὑδατογραφίας καὶ π α σ τ ε λ. Οἱ ὀνομαστότεροι τῶν ἐλλήνων ζωγράφων, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἐξοχοὶ ἀληθῶς καὶ ἀπολαμβάνουν εὐρωπαϊκῆς φήμης, — ὡς ὁ Γόζης, ὁ Τακωβίδης, ὁ Γιαλλινῆς καὶ ὁ Ράλλης, — ἔχουν ἐκθέσῃ ἔργα των ὡραία ὅσατα. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νεώτεροι, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ὀνομαστοί, παρουσιάζουσι ἐπίσης ὡραία ἔργα, καὶ παρέχουσι χρηστάς ἐλπίδας, ὅτι θάναδειχθοῦν ταχέως ἐφ' ἑμῖλοι τῶν πρεσβυτέρων. Ἐν γένει ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν ἐλληνικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν ἀποκομίζει τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις καὶ πείθεται, ὅτι δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα τῆς τελείας ἀναγεννήσεως τῶν Τεχνῶν εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡ κοίτις τῆς Τέχνης.

Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Ἑλληνοῦ ἐπισκέπτου εἶνε διὰ τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ εἶνε, μεγάλη. Ἐθνος, τὸ ὁποῖον ἔχει Τέχνην, σημαίνει ὅτι εἶνε πολιτισμένον. Ἡ ἀπουσία τῆς Τέχνης εἶνε σημεῖον βαρβαρότητος. Καὶ ἂν θέλωμεν νὰ φανώμεν εἰς τὸν κόσμον πολιτισμένοι, ἂν θέλωμεν νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα πράγματα οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἐλάτρευον τὴν Τέχνην, πρέπει νὰ τὴν καλλιεργήσωμεν καὶ ἡμεῖς, πρέπει νὰ τὴν λατρεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Βέβαια δὲν εἶνε ἀνάγκη — οὔτε εἶνε δυνατόν ! — νὰ γίνωμεν ὅλοι ζωγράφοι· δύναμεθα ὁμως ὅλοι νὰ λάβωμεν τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην μέρψωσιν καὶ νὰ ποικτήσωμεν τὴν φιλοκαλίαν, ἡ ὁποία διακρίνει τοὺς ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τοὺς ζωγράφους μας, καὶ νὰ βλέπωμεν τὰ ἔργα των, καὶ νὰ κούωμεν τί λέγουσι περὶ αὐτῶν οἱ εἰδήμονες, καὶ νὰ τιμῶμεν τοὺς ἀξίους τιμῆς, — νὰ συντείνωμεν τελοσπάντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματός ἐν τῷ τόπῳ, πρῶτον καὶ κύριον ἀναπτύσσοντες τὸ ἰδικόν μας. Ἐκ τῶν κυριωτέρων μέσων τῆς ἀναπτύξεως ταύτης εἶνε αἱ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθεσεῖς, αἱ ὁποῖαι μᾶς διδάσκουσι τόσα, καὶ διὰ τῆς συχῆς θεασῆς ἔργων τέχνης, μᾶς μεταδίδουσι σιγὰ-σιγὰ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰς ἐπισκεπτόμεθα, καὶ ἐν γένει οὐδεμίαν νὰ παραλείπωμεν εὐκαιρίαν ἀπολαύσεως καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Ὁ μέγας Γκαίτε ἔλεγεν, ὅτι ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπε μίαν ὡραίαν εἰκόνα, δὲν ἀνεγίνωσκεν ἐν ὠραῖον ποίημα καὶ δὲν ἤκουεν ἐν ὠραῖον τεμάχιον μουσικῆς, ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μέρα χαμένη. Σεις, οἱ ὁποῖοι εἰσθε νεοί, καὶ τώρα ἀκόμη καταρτίζετε τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου σας, ἔχετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν γνώμην αὐτήν. Ἡ Τέχνη, ἡ εὐγενεστέρα ἐνασχόλησις τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε πάντοτε

τὴ πηγὴ τῶν ἀγνωτέρων, τῶν ὑψηλοτέρων, τῶν ἠθικωτέρων ἀπολαύσεων. Ἡμερῶναι τὸ ἦθος, μεταρσιώνει τὴν ψυχὴν, ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ σχολησθε ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον με αὐτήν. Σῆς εἶπα, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰσθε καλλιτέχνη ἐξ ἐπαγγέλματος, διὰ νὰ γαπάτε τὴν τέχνην. Ἀλλὰ μὴ λησιμονήτε, ὅτι καὶ ὁ ἔχων τὸ πεζότερον ἐπάγγελμα δύναται νὰ εἶνε ἐρασιπύχνης, νὰ ἐννοῇ, νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τέχνην καὶ νὰ αἰσθάνεται τὰς ἐξ αὐτῆς ἀπολαύσεις.

Ὅταν ἐπισκέφθη τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαπτεῖου, μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν, εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ πολλὰ παιδιὰ. Καὶ εἶπα, βλέπων τὴν ἑκατασιν μεθ' ἧς παρετήρουσι τὰς ὡραίας ἐκεῖνας εἰκόνας : Ὡ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἔβλεπαν συχνά, πολλὰ συχνά, τοιαῦτα ἔργα τέχνης τὰ παιδιὰ ! Ὅλα βέβαια δὲν θὰ γίνουσι ζωγράφοι. Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ζωγράφος, χρειάζεται ἰδιοφυΐα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ὁ τυχόν... Ὅλα ὁμως ἠμπορεῖ νὰ γίνουσι ἐρασιτέχνη, καὶ νὰ μορφώσουσι τὴν καλαισθησίαν των, καὶ νὰ αἰσθανθοῦν βαθέως τὴν ἀγάπην ἐκείνην πρὸς τὸ καλόν, ἡ ὁποία θὰ χαρακτηρίσῃ τότε καὶ τὴν νέαν ἐλληνικὴν κοινωνίαν, ὅπως ἐχαρακτήριζε καὶ τὴν ἀρχαίαν !

Σῆς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Δὲν εἶν' ἄλλο γλυκύτερον ἢ τὸν Κόσμο ἀπ' τῆς μητέρας. Αὐτὴ γιὰ τὰ παιδάκια τῆς φροντίζει νύκτα-μέρα.

Αὐτὴ μὲς ἢ τὴν ἀγκάλῃ της ἀκούραστῃ μᾶς φέρει καὶ τὰ στεγνά χεῖλάκια μας, πῶς νὰ δροσίση ἔξει

καὶ νὰ γλυκάνῃ... πρόσχαρῃ δίδοντας στάλα-στάλα τὸ αἶμα τῆς καρδούλας της — τοῦ στήθους της τὸ γάλα.

Αὐτὴ ἔς τῆς ἀλαλῆς νυκτός τὸ θλιβερὸ σκοτάδι σάν εἴμεθ' ἄρρωστοι, ἀγρυπνῇ μὲ τάπαλό της χάδι

μὲ τραγουδάκια καὶ φιλιὰ αὐτὴ μόνον γνωρίζει, σάν τὰ νηδονάκι ἔς τὴ φωλιά γλυκὰ νὰ μας κοιμίσῃ.

Ὡς που νὰ μεγαλώσωμε καὶ τότε αὐτὴ ἀκόμη ἔχει ἀγάπην ἀτέλειωτη καὶ ἔχει φιλιὰ ἔς τὸ στόμα !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα ; — Τὴν βλέπομεν. — Παρατηρήσατέ τὴν καλὰ καὶ εἰπέτε μου πόσα πρόσωπα φαίνονται. — Ἐν, δύο, τρία... ἔξ. — Πολὺ καλὰ. Καὶ ὁμως ὑπάρχουν πολὺ, πολὺ περισσότερα, ὅσα δὲν φαντάζεσθε. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ ζωγράφος ἐφρόντισε νὰ τα παραστήσῃ κατ' ἄλλον, ὅλως ἰδιαιτέρον τρόπον. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε κυριολεκτικῶς κρυμμένα... δὲν φαίνονται, καὶ ὅσον νὰ ψάξετε, δὲν θὰ τα ἴδητε. Τὰ περισσότερα ὁμως κάμουν κάτι τι, καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμουν φαίνεται. Ἀλλὰ πάλιν φαίνονται μὲ λιγ. Ἐπομένως εἰς τὴν εἰκόνα ὑπάρχουν ἐνδείξεις καὶ τεκμήρια, τὰ ὁποῖα θὰ σας ὀδηγήσουσι νὰ ἐννοήσετε τὴν ὑπαρξίν των κεκρυμμένων προσώπων. Σῆς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν θὰ τα ἴδητε, ὅπως εἶδατε τὸν Τάκην τῆς πρώτης μαγικῆς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα. Ὅθ' ἐννοήσατε μόνον τὴν ὑπαρξίν των ἀπὸ τὰ τεκμήρια, καὶ οὕτω θὰ μοῦ τα ὑποδείξετε. Ἐμπρὸς λοιπὸν. Ἀναμείνω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν σας, διότι θὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ τα εὕρῃ ὅλα, ἢ τοῦλάχιστον περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ φθάσουσι εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐντὸς τοῦ Μαῦτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 126)

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἔκαμε νὰ σηκωθῇ ἄλλ' ἀμέσως ἔβγαλε μίαν φωνὴν καὶ ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ δυνατὰ.

— Ἀ... ὦ !... μάνα μου... Πονῶ πολὺ... εἶμαι ἄρρωστος... Πᾶμε νὰ φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ... Μηλιά, σήκωσέ με, πάρε με...

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν κάνει. Ἀμα σε κινήσω θὰ πονέσης περισσότερο... Ἐπειτα δὲν θὰ μπορέσης νὰ συρθῆς, γιὰ νὰ περάσης ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου. Ἐδῶ εἶνε καλλίτερα. Ἀμα μείνης λίγο ἔς τὸ στρώμα, θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πόνος... Ἐλα, θέλεις νὰ σοῦ δώσω σοῦπα ; Ἐξέρεις, εἶνε ἀπὸ ἐκείνη ὁποῦ σ' ἀρέσει...

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω... δὲν θέλω σοῦπα... Διψῶ, θέλω λεμονάδα.

Τὴ βάσανον διὰ τὴν καίμενην τὴν Μηλιάν, νὰ μὴ ἔχη νὰ δώσῃ τίποτε εἰς τὸν μικρὸν τῆς ἀσθενῆ !.. Ὅθ' ἦτο εὐχαριστημένη νὰ μὴ ἐτρωγε αὐτὴ δύο ἡμέρας, ἀλλὰ νὰ εἶχε ὀλίγη λεμονάδα, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ Γιαννάκη. Καὶ ἂν δὲν ἦτο λεμονάδα, ἂς ἦτο ὀλίγον κρασί με ζάχαριν. Καὶ αὐτὸ ὁ μικρὸς θὰ το ἔπινε μ' εὐχαρίστησιν, διότι, μίαν φορὰν πού το ἐδοκίμασεν εἰς τὸ σπίτι, τοῦ ἄρεσε πολὺ... Μὲ πολλὴν λύπην καὶ ἀνορεξίαν ἡ Μηλιά ἐδείπνησε μόνη της. Ὁ Γιαννάκης ἐπέμεινε νὰ μὴ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του τίποτε.

— Χάνεις πολὺ, τοῦ ἔλεγε ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέτυχε τόσῳ ! — Ἀδιάφορο ! Ἐχεις λεμονάδα ; — Ὅχι ! Ἐ, κ' ἐγὼ δὲν τρώγω τίποτα !

Ἐπὶ τέλους ὁ Γιαννάκης ἀπεκοιμήθη. Εἶχεν ἔλθῃ ἡ νύξ καὶ τὸ σπῆλαιον εἶγνε σκοτεινόν. Τότε ἡ Μηλιά ἐξῆ-

πλώθη σιγὰ-σιγὰ πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτὴ. Ὁ ὕπνος ἐκεῖνος ἐπράυνε τὸν πόνον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν ἡλύπην τῆς ἀδελφῆς.

Τὸ πρωτὸ ὁ ἥλιος τοὺς ἐξύπνισε. — Πονεῖς ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά ἀνήσυχη τὸν Γιαννάκη.

Πρὶν ἀποκριθῆ ὁ μικρὸς ἀνεκάθισεν εἰς τὸ στρώμα καὶ ἐτέντωσε τὰ χεῖρα. — Ὅχι, μὰ τὸ ναί ! εἶπε γελῶν καὶ πολὺ εὐχαριστημένος διότι ἔγινε καλὰ.

Ὅταν ὁμως ἐσηκώθη ὀρθίος, ἐγάλασεν ὀλίγον τὰ μούτρα του... ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ πόνος του δὲν ἦτο καὶ τόσον σπουδαῖος, διότι εὐθὺς ἠρώτησε :

— Ἐχει ἀκόμη ἀπὸ τὴ χθεσινὴ σοῦπα ; — Ναί, τουλάκι μου θὰ σοῦ τη ζεστάνω ἀμέσως.

— Τί θὰ κάμουμε σήμερα, Μηλιά ; — Ἄν θέλῃς, θάνοϊξουμε ἐκεῖνο τὸ βαρελάκι.

— Τὸ κακό ! ἐκεῖνο χθές ἔγινε αἰτία νάρρωστίσω ! . . Δὲν θά το συγχωρήσω, παρά μόνον ἂν ἔχη μέσα τίποτε καλό . .

Μετά τὸ πρόγευμα, ἡ Μηλιά ἤνοιξε τὸ βαρελάκι, κόψασα τὰ δύο πρῶτα στεφάνια του.

— "Ω ! ὦ ! ἐφώνησε μόλις ἐπετάχθη τὸ σκέπασμά του, εἶνε βούτυρο !

— Βούτυρο ! ἀνέκραξε ὁ Γιαννάκης. Πόσον καιρὸ ἔχουμε νὰ φάμε βούτυρο ! Δωστέ μου ἀμέσως νὰ φάγω λίγο μὲ τὸ παξιμάδι μου. . . Καὶ ποῖς μᾶς στέλλει αὐτὸ τὸ ὄρατον δῶρον, Μηλιούλα μου ;

— Ὁ Θεός, παιδί μου, καὶ ἄς τον εὐχαριστήσωμεν, ἀπήτησεν ἡ Μηλιά. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ ἀδελφάκια προσυχηθήσαν μὲ ἀκόμη μεγαλύτεραν ζέσιν καὶ εὐλάβειαν.

Ἀφότου τὰ παιδιά κατέφυγαν εἰς τὸ σπήλιον, ἡ Μηλιά ὄλω εἰργάζετο. Διὰ νὰ μὴ λερώνεται τὸ νερόν τῆς μεγάλης δεξαμενῆς, εἶχε σκάψη πλησίον τῆς μίαν ἄλλην μικροτέραν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεχε καὶ ἐστέκετο τὸ νερόν τῆς πρώτης, ὅταν ἐξεχειλίζε καὶ ἐχύνετο νὰ φύγη ἀπὸ τὴν σχισμάδον τοῦ βράχου. Μέσα εἰς τὴν μικραν αὐτὴν δεξαμενὴν ἡ μικρὰ μαγειρίσσα ἐπλυνε τὴν χύτραν τῆς καὶ τὰ ἄλλα σκεύη τοῦ μαγειρείου καὶ τῆς τραπέζης—δηλαδὴ τὰ δύο χουλιάρια των. . . Καὶ τώρα ποῦ εἶχε εὐρῆ καὶ σαποῦνι εἰς τὸν σάκκον τοῦ ναύτου, ἐκεῖ μέσα ἐπλυνε καὶ τὰ φορέματά των, τὰ ὁποῖα βέβαια εἶχαν μεγάλην ἀνάγκην καθαρισμοῦ.

— Μὴν πλύνῃς σήμερον, Μηλιά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Πάμε κάτω ἔστην αὐλὴ νὰ παίξωμε τὸ ἄλογο !

— "Ε, ἄφ' οὗ ἔσων ἄρρωστος χθές, ἄς σου γίνῃ ἡ χάρις ! εἶπεν ἡ Μηλιά.

Καὶ τὰ ἀδελφάκια κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου διὰ πολλὴν ὥραν ἔτρεξαν μὲ γέλια καὶ μὲ χαράν.

Ὅταν ἐστάθησαν ὀλίγον διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν, ἐτρόμαξαν ἀπὸ ἓνα δυνατὸν κρότον. Κάποιος ἐπυροβόλησεν ἀπέξω ἀπὸ τὸν βράχον, καὶ ἓνας λάρος ἔπεσεν ἐμπρός των. Ὁ Γιαννάκης ἔδραλε μίαν φωνήν, ἀλλ' ἡ Μηλιά τοῦ ἔκλεισε ἀμέσως τὸ στόμα μὲ τὸ χερί της.

— Σῶπα ! σῶπα ! εἶπε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη καὶ δευτέρα τουφεκία, ριφθεῖσα κατὰ τῶν λάρων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πετάξῃ ἀπὸ τὸν βράχον τρομασμένοι καὶ κατέφευγαν εἰς τὴν θάλασαν.

— Καὶ ἂν ἄκουσαν τὰ γέλια μας; εἶπεν ἡ Μηλιά χαμηλοφώνως. Πῶ, πῶ ! ἂν ἦταν κανένας ἀπὸ τὸ χωριό, θά το κατάλαβε πῶς εἴμεθα ἐμεῖς καὶ τώρα θά κάμῃ κάθε τρόπον νὰ ἐμῆ μέσα νὰ μας εὐρῆ... Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν ! Ποτὲ φαρᾶς ἢ χωρικός δὲν θά ἔχανε τουφε-

κιά γιὰ νὰ σκοτώσῃ γλάρους, που δὲν ἀξίζουν τίποτα !

— Δὲν τρώγονται ἀλήθεια οἱ γλάροι ; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Δὲν το πι-

στεύω... Ἄς μαγειρεύσωμε αὐτὸν γιὰ δοκιμὴν, μίᾳ φορᾶ ποῦ ἔπεσε μπροστὰ ἔστὰ πόδια μας σκοτωμένος !

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 53ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1897, πρὸς εὐρεθὴν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου π. ἔ. δημοσιευθεισῶν 185 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθένως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλέλλην Μικρασιάτης, 134. (Ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκομίδης, ἔχων λύσεις 152, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦτο Ἄβραβίου τῆς Ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὸν 52ὸν Διαγωνισμόν.)
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Ηνοχο Ἀράκι, 108. — Ναυτοπούλα, 96.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐθνικὸς Ὑμνος, 54. — Φέλιων, 52. — Θέλιουσα, 51. (Ἡ Ἀνεμώνη, ἔχουσα λύσεις 87, καὶ τυχούσα Γ' Βραβείου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμόν ὁ Τσὶν Τσὼν, ἔχων λύσεις 62, καὶ τυχὼν Ἀ' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμόν, καὶ ὁ Σπυρίδων Θ. Μ. Τσοῦβαλης, ἔχων λύσεις 51 καὶ τυχὼν Γ' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμόν, — τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Περικλῆς Ἀρδραῖος, 50. — Γαλατῆ τοῦ Λιγίου, 43. Μικρὸς Ἐβελοντής, 29.
ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τζῶν Μπούλ, 23. — Θία* τοῦ Ζαπτείου, 22. — Ἄρρα Παυγαλίδου, 21.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἔω: 15 ἐτῶν)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰωνικὴ Ἀκτῆ, 133.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγκάθι, 132. — Ἄετος τῶν Ὁρέων, 132.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀδρα τοῦ Ἐδέϊνου, 114. — Ἐδθμος Ναύτης, 113. — Τρομάρας, 111. (Τὸ Ταπεινὸν Ἰορ, ἔχων λύσεις 120, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Γ' Βραβείου τῆς Μεσαίας Τάξεως εἰς τὸν 49ον Διαγωνισμόν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Σενητευμένη Ἡπειρώτισσα, 110. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 106. — Ἀτρόμητος Θαλασσομάχος, 102. — Φίλεργος Κόρη, 100. — Ἀνθὸς τῆς Ἐβαισηρίας, 95. — Τρεχαργουενοπούλος, 92. Ἀδρα τοῦ Παλήρου, 91. — Ἰρις, 80. — Ἑλληνικὴ Θάλασσα, 79. — Παλλικάρη τῆς Λατίας 74. — Μέλλουσα Καλλιτέχνης, 73. — Ἀδρα τοῦ Ὀρφέος, 71. — Μαγευμένη Ἀκρογαλιά, 71. — Γλυκεῖα Ἑλίς, 69. — Ἀκτίς Ἡλίου (ἢ ἐκ Μακροχωρίου), 68. — Καρθερίνα, 68. — Ἰακχος Βάκχος, 64. — Ἀδαμάντιος Πολυζώιδης, 64. — Σενητευμένο Πουλί, 57. — Μακρολέλεκας, 56. — Σατανᾶς, 56.
ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: † Ἀλκωνιὸς Ἡμέρα, 54. — Σοφὸς Σολομών, 53. — Κουταλιάρης, 45. — Νεράϊδα Μαντζουράνα, 42. — Σουσουράδα, 42. — Φιλόμοσος Παῖς, 42. — Ἀστροποταμίτης, 40. — Θυμαστικὸς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, 39. — Βίγλα, 38. — Κερκυραϊκὴ Νύξ, 34. — Ἰβνιὸν Ἡλιόγος, 33. — Ἀλύτης, 31. — Ἀδερφέσσα Νύξ, 30. — Λευκὸ Μανουσακί, 28.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγρυπνος Φάρος, 125.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαρία Ἡλιοπούλου, 119. — Τηδεός, 110.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθὸς τῆς Ἀνατολῆς, 90. — Κωνσταντῖνος Ι. Ἰωαννίδης, 75. — Ρίον, 61. — (Τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου ἔχων λύσεις 63, καὶ τυχὼν Γ' Βραβείου τῆς Μικρᾶς Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμόν καὶ ὁ Σοφὸς Πιτζαδός, ἔχων λύσεις 61 καὶ τυχὼν Γ' Βραβείου, τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 49ον Διαγωνισμόν, — τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Σκαφιδάκι, 42. — Φαροπούλα, 40. — Ἰαπότης Μαντζουράνας, 34.
ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γεωργία Δ. Παζινῶ, 29. — Καλὴ Ἑλίς, 21.

ΕΣΤΕΙΔΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς, ἀναμῖξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων.

- Ἄγρια Ἀμερικανίς, 4. — Ἀνδρείος Ἀργοναύτης, 13. — Ἀνδρείος Σουλιώτης, 25. — Ἀταγίς, 5. — Βοδπις, 2. — Μαλβίνα Γιατρά, 1. — Γλυκύλαος Ἀπῶν, 4. — Δέα, 4. — Ἑλληνικὴ Σημαία, 4. — Ἑλληνογοντος, 2. — Ἐνοσιχθῶν Ποσειδῶν, 15. — Ἐρμῆς τὸν Πραξιτέλειος, 27. — Ἐρμῆς Σταυρός, 12. — Ἰτέα, 3. — Ἑλένη Καμηλιέρη, 5. — Πέτρος Καροῦσος, 8. — Κόντες Ραπανάκης 11. — Α. Δ. Λαμπρινός, 3. — Λόφος Βύρων, 23. — Ἀδρα τοῦ Ἀρίωνος, 9. — Μαϊμονδίτσα, 5. — Μέγας Ἀλέξανδρος, 15. — Μέλας Ἄετος, 11. — Μικρὸς Κινέζος Ἰν-Λάν, 6. — Μικρὸς Περιεργός, 3. — Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, 13. — Μυστικὸς, 18. — Νέος Ἡρακλῆς, 21. — Νότιος Πόλος, 2. — Ὀλυμπιονίκης, 3. — Ὀρφεύς, 9. — Πέννα Ποιητῶ, 2. — Ποιητὸν Πνεύμα, 13. — Ρόζα Προβελεγιῶν, 2. — Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 2. — Ἀρσενίδης Σιγρᾶτος, 10. — Σουσουράδα, 7. — Στρατηγὸς Ἀρτίνας, 20. — Τί με μέλει, 17. — Τρικέφαλος Ἰδρα, 13. — Τυποβύχιον, 5. — Φιλόμοσος 14. — Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 18. — Θελεῖσθη Χατζῆ Λουκά, 11. — Χρυσάετος 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο φίλων τῆς Διαπλάσεως. Ὁ πρῶτος. — Τί ψευδώνυμον ἔχεις ; Ὁ δευτέρος (ἐμπιστευτικῶς). — Μὴν-το πησι-κανέ-α. Ὁ πρῶτος. — Πέ μου το καὶ σου ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θά το 'πῶ σὲ κανένα !

Εἰς τὸ σπίτι τοῦ Συριανοῦ Ἰαπότου βράκουν τὸ ἄλατι, ἀντὶ νὰ το κοπανίσουν, διδοὶ οὕτω γίνεται λεπτότερον. Καὶ ὁ Συριανὸς Ἰαπότης ἐρωτᾷ : — Μὰ μαμμά, τὸ ἄλατι δὲν θά ἔαλυμνισθῃ, ἀφ' οὗ το ρίχνῃς ἔτο νερό ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ

ΕΒΑΒΑ μίαν ἐπιστολήν, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ πρίκοντα περίπου ἐκ τῶν ἐν Πειραιεὶ φίλων μου, οἱ ὁποῖοι μὲ διαβεβαίουν ὅτι δέχονται μὲν τὴν πρότασιν τοῦ Μικροῦ Τυμπατιστοῦ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰς συμβουλάς τοῦ Ἀρχιζιζανίου, δυσπρεστημένω διδοὶ τῷ ἐπέτρεψα, ὡς λέγουσιν, νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ.

Τὴν πρώτην φορᾶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμα λόγον περὶ τῆς υποδοχῆς τῆς προτάσεως ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, ἐγραφα αὐτολεξεί : « Μόνον μερικοὶ φίλοι μου ἐκ Πειραιῶς διατάζουν ἀκόμη νὰ τὴν ἐπιδοκιμάσουν, ὄχι βέβαια διὰ τὸν δαυτόν των, ἀλλὰ διὰ τοὺς παχωτέρους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου, οἱ ὁποῖοι δὲν θά ἤδυναντο νὰ πληρώσουν μεγαλύτεραν συνδρομήν. Ταῦτα δὲ γράφουσα, εἶχα ὑπ' ὄψιν μου πέντε ἢ ἕξι ἐπιστολάς φίλων μου ἐκ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι, μολοντὶ μ' ἐβεβαίουν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ δεγθοῦν τὴν αὐξήσιν, ἐπέφραζον ἐν τούτοις διαταγμοῖς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Τ' ἀνέγνωσε τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ εἰς ἀπάντησιν ἐγράψε τὴν ὠρὴν ἐκείνην ἐπιστολήν, διὰ νὰ καθυστερήσῃ τρόπον τινὰ τοὺς ἐν Πειραιεὶ διατακτικούς καὶ νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι καὶ οἱ παχωτέροι δύνανται, ἂν θέλουν, νὰ μείνουν συνδρομηταί, ὅσον καὶ ἂν αὐτῆς ἢ συνδρομῆς. Ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἀρχιζιζανίου, διότι ἐνόμισα, ὅτι ἤδυναντο νὰ πείσῃ ὄχι μόνον τοὺς Πειραιεῖς ἀλλὰ καὶ κάθε ἀμφιβάλλοντα, ὅτι μὲ ὀλίγη καλὴν θέλησιν καὶ μὲ ὀλίγην οἰκονομίαν καὶ τὸ παχωτέρον παιδί εἴμπορει νὰ εὐρῆ τὰ μέσα νὰ εἶνε συνδρομητῆς μου. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐπίστευσα, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἤδυναντο νὰ παρεξηγηθῇ τῶσον καὶ νὰ προκαλέσῃ διαμαρτυρίας ! Οἱ Πειραιεῖς εἶνε γνωστοὶ ὄχι μόνον ἐπὶ φιλομουσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλούτῳ. Ὅταν δὲ εἶπα ὅτι διατάζουν διὰ τοὺς παχωτοὺς, δὲν εἶπα ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶνε πτωχοί, οὐτε τοιοῦτόν τι εἶχε κατὰ νοῦν τὸ Ἀρχιζιζάνιον, ἄλλως βέβαια δὲν θά ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπιστολήν του. Ἀπεναντίας, τὸ νὰ λαμβάνου ὑπ' ὄψιν των τοὺς πτωχοὺς οἱ πλούσιοι Πειραιεῖς, αὐτὸ τοὺς τιμᾶ, διότι μαρτυρεῖ εὐγείαν αἰσθημάτων καὶ φιλανθρωπίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου.

Ἐπερ τῆς προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τυμπατιστοῦ

μοῦ γράφουν ἀκόμη : ἡ Ἀδρα τοῦ Βουτσῶ, ὁ Π. Καρῆς (ὁ ὁποῖος θά ἤθελε τὸ φύλλον δις τῆς ἐβδομάδος, διὰ νὰ μὴ ἔχη ἀδημονίαν, περιμένον ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἑβδομάδα) ἢ Κόρη τοῦ Ἡλίου, τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας (τὸ ὁποῖον ἀναρωτᾷ : «Νὰ μὴν το εἴχαμεν συλλογισθῇ ἀπὸ Πέρσαι !») ὁ Π. Σαουοπούλος, ὁ Τορπιλληγῆς (πολὺ ἐνθουσιώδης

καὶ ἀνυπόμονος νὰ πεθῇ ἢ πρότασις εἰς ψηφιστορίαν) ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς (μὲ πολὺ ὄρατος ἐκπράξεις προτείνει καὶ Λαχεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων, ἀλλ' εἶπα ὅτι τὰ Λαχεῖα δὲν ἐπιτρέπονται) ἢ Βίγλα (ἐν τυμπάνῳ !) ὁ Φύγε ἀπ' ἐδῶ, τὸ Φύλλον Τριανταφύλλου, ἢ Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν, ὁ Τρικέφαλος Κέρβερος (ὁ ὁποῖος ἔκαμε 500 τοῦμπες καὶ τὰ καλλιτέρά του ... ὀρθοσκαλισμάτα, διὰ νὰ μου γράψῃ ὅτι συμφωνεῖ προσθέτει δὲ ὅτι ἂν ἔκαμεν τὰ χειροτέρα, ἔ, τότε θά ἔλεγα ὅτι δὲν τὰ ἔγραψεν ἄνθρωπος ! Τί ἔξυπνος μικρὸς κακογύρος !) ἢ Ζαπτις, ὁ Αἰθέρ (πάρᾳ πολλῷ συμφωνοῖ !) ἢ Ἀστραπῆ (ἡ ὁποία ἔσπευσε ἀμέσως νὰ μου στείλῃ καὶ ἐπὶ δραχμάς, νομισματὰ διὰ ἀπὸ τῶρα θά γίνῃ ἡ μεταρρυθμισίς τι προθυμία !) ὁ Νέος Ἡρακλῆς, ὁ Ἐωσφόρος (ἐτοιμος καὶ τροπασίαν συνδρομὴν νὰ πληρώσῃ) ἢ Λευκὴ Πόλις, ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας (μ' ἓνα ποίημα ἐνθουσιωδέστατον) ἢ Ἑλένη Κοκκίνου ἢ Ἐγγενία Κ. Οἰκονομοπούλου, ὁ Ἰαπότης τῆς Ἀρδαλοσσίας ἢ Παραμῆς τῆς Λέγυπτου, κτλ. κτλ. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶνε ὑπὲρ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ.

Καὶ ἡ πένθημος καὶ ἡ φοιδρὰ μουσικὴ, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, μοῦ ἀρέσει ἐπίσης, ὅταν εἶνε καλὴ. — Ἐγὼ πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ ἐκδώσω καὶ ἐν περιοδικῶν διὰ μεγάλους, ὥστε οἱ φίλοι μου νὰ ἡμποροῦν νὰ μείνουν φίλοι μου ὅσον καιρὸν θέλουν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ περιγραφή τῆς εἰς Ἑλευσίνα ἐκδρομῆς σου, Ἀστροποταμίτη. Ὡς πρὸς τὴν πρότασιν σου, σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι μετὰ πολλῆς χαρᾶς θά ἐδημοσίευσεν τὴν εἰκόνα τοῦ φίλου μου Νικολάου Ραγκαβῆ, ὁ ὁποῖος αὐτῆς ἐτίμησεν, ὡς λέγεις, βραβεύσει εἰς 5 ἀθλητικά ἀγωνίσματα : ἀλλ' οἱ ἀγωνεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνίκησε, δὲν ἔχουν τὸν γενικὸν ἐκείνον χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος θά ἐδικαιολογῆ ἐπαρκῶς τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνης του. ἂν ἦσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ἢ οἱ Παναθηναϊκοί, τότε μάλιστα ! Ἄδυναντο νὰ μὴ σου ἀπήτησεν, Ἐρμῆς τῆς Σταυρῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξες. Καίρω πολὺ πού εἶσαι τώρα καλὰ καὶ ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνὰ ὅπως πατρῴα.

Μικρούλα Παιτριά, φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι καλὸ κοριτσάκι καὶ ὅτι δλοῖ σὲ ἀγαποῦν, καθὼς κ' ἐγώ. Εἶπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνει, καὶ ἄς μου γράψῃ μ' αὐτό.

Ἐγχεῖς πολὺ δικαίον, Ριχάρδε Τζῶρτζ, ἢ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν δανείζων καὶ δανείζονται μερικοὶ τὰ φυλλάδια των, παρεμποδίζει σπουδαίως τὴν αὐξήσιν τῶν συνδρομητῶν. Δὲν τοῦτο νομίζω, ὅτι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ πορευθῶν ὅσον ὅσον δυνατὸν νὰ δανείζων τὰ φυλλάδια των, εἰς τοὺς εὐπόρους τοὺλάχιστον. Ὅπως θέλει νὰ τ' ἀναγνώσκῃ, ἄς ἐγγράφεται συνδρομητῆς. — Ὁ Χάρτης τῶν Λύσεων εἶνε μόνον διὰ τὰς Λύσεις.

Μοῦ ἐστάλη ἓνας Ἄμονόλογος πολὺ ἐπιτυχῶς μεταφρασμένος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς φιλῆς μου Ἀρδριάνας Βλασσαπούλου. Τὴν συγχάρω καὶ τὴν προσέπω νὰ καταγίνεται.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου, Ἰαπότα τῶν Ἀνέμων μοῦ γράφουν εἰς ἐνίκον, διότι ἤξερον ὅτι αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερο. Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔκαμε τὸ ἄρθρον «Δὲ εἶναι γλῶσσαι καὶ ἡ ἰδική μας» τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶσαι φιλόπατρις, διότι φιλοπατρία χωρὶς ἀγάπην πρὸς τὴν γλῶσσαν δὲν δύναται νὰ ὑπάσῃ.

Ἐλαφος τῶν Λαῶων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ὅταν θά συναγωνισθῇ, Ἀστραπῆ, θά σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν σου εἰς τὰς λύσεις καὶ ἐγὼ θά σε κατατάξω εἰς τὴν ἀνάλογον τάξιν. Ὅταν

γράφῃς εἰς τὴν Δημότιδα Βόλον, στείλέ της καὶ ἓνα φιλάκι ἐκ μέρους μου. Διὰ πληροφορίας δὲν ἔχω τόπον σήμερον.

Μινθῶνα μὲ χάραν μου, ὅτι καὶ εἰς τὴν Δευκάδα ἰδρὴθῃ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τοῦ φύλλου μας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πρόδος.» Ἰδρῶται εἶνε οἱ ἐξῆς : Δημ. Σ. Δίπλας, πρόεδρος, Κωνστ. Μαχαίρας, γενικὸς γραμματεὺς, Κίμων Καθβκάδης ταμίης, Σπυρίδων Καθβκάδης, Ἀποστόλος Μαχαίρας καὶ Διονύσιος Καθβκάδης. Ἄς δεγθοῦν τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας οἱ ἀγαπητοὶ μου αὐτοὶ φίλοι.

Μετὰ χαρᾶς, Ἐδδόκιμη Σιγματάουλου, σὲ δέχομαι εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Κύκλωφ Πολύφημος, τὸ ψευδώνυμον τοῦτο σοῦ το ἔγω δόσῃ ἀπὸ τῶν παρελθόντων Νοεμβρίων. Διὰ τὸ προτείνει ἐκ νέου ; Μήπως δὲν εἶδες τότε τὴν ἔγκρισιν ;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των.

δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Παραθαλάσσιον Φλόσθον (Μ Σ. — τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλευθέριον.) Μικρούλα Πατριαντῶν (Κ. Μ.) Βασιλέα τῶν Κυκλάδων (Α. Ζ.) Σατραταπόουλο (Γ. Κ.) Παπαρούσαν τοῦ Τοματιῶ (Α. Ζ.) Μετρεξεδένιαν (Α. Π.) Μαθήτριαν Καλλιτέχνηδα (αὐτὸ ἐπέλεξα, διότι τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν ἐλευθέρα) Ἑλληνικὸν Στέμμα (Α. Κ.) Ἐθνικὸν Λύκειον (Θ. Θ.) καὶ Ἀγρυπτον Ἀράκοντα (Π. Μ.)

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰν-ταλλάξουν :

ὁ Λαδομένος Ποτικὸς μετὸν Τζῶ-Τζῶ-Μποῦ-Μποῦ, Κοκκινάρι καὶ Φιστίκι, Κόρησαν τοῦ Φαλήρου καὶ Δελφίνα τοῦ Ἐδέϊνου — ὁ Συριανὸς Ἰαπότης μετὸν Ρὰς Ἀλούλα, Φίλεργον Κόρη, Δουκισσαν καὶ Μικρὸν Τυμπατιστή — τὸ Ἐθρικὸν Λύκειον μετὸν Κροκοπέλλον Ἡῶ, Ναυτοπούλα καὶ Αἰμιλιαν Εἰμαρμένην — τὸ Φύδρον-Μίγδρον μετὸν Ἀρχιζιζάνιον — τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα μετὸν Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ μετὸν Ἡρώα Γαριβάδην — ὁ Ζεβάρ μετὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομοῦ, Σκηπτρον τοῦ Διδε, Στρατηγὸν Ἀρτίδας, Πισ-Πάφ καὶ Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας — ἡ Ὁραία Ἑλληνίς μετὸν Μελαγχροῖτην Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὴν Καρδίαν — ὁ Κύκλωφ Πολύφημος μετὸν Γ. Ἀγρυπτοπούλου, Ἐ. Κομποῦ, Πετραίαν Ἀραβίαν καὶ Κροκοπέλλον Ἡῶ — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μετὸν Μίαν Τρελούλα καὶ Ἄννα Τσίζωμ — ὁ Σπασμέρος Φεγγίτης μετὸν Δούσιον, Ἀστροποταμίτην, Μελαγχροῖτην καὶ Ναυτην, Ἐξερωντην τῶν Ψευδωνυμῶν καὶ Κοκκινῶν γὰρ καὶ Φιστίκι — ἡ Ἀστειρέσσα Νύξ μετὸν Πάραλον Πέτραν, Πλησιφῆ Σελήνην, Γλυκεῖαν Ἑλίδα, Πολινὸν Ἀστέρα καὶ Μουμουράν — ὁ Ἀγγορολογιώτατος μετὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Βίγλαν, Ναυτοπούλα καὶ Μίαν Τρελούλα — ὁ Μελαγχολικός Ναυτης μετὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Δι-λὰ-σὸλ-μὶ, Ἀλέξανδρον Μπαλακώστα, Φωτοδόλον Τ

